

man må indgå, og at respekten for den enkelte nationalstat sættes meget, meget højt.

Derfor kan man sige, at på nogle områder nåede man ikke så langt, som Folketinget ønskede det, på andre områder nåede vi heldigvis det, vi skulle, og vi er meget, meget tilfredse med, at man med Nicetraktaten nu har gjort EU klar til udvidelsen.

Ligeledes synes jeg også, det er værd at præcisere, at man i forbindelse med Nicetraktaten også fik lagt sporene for, hvad der kommer til at ske i EU-debatten og i EU-samarbejdet de næste par år frem. Vi hilser stærkt velkommen, at f.eks. de nationale parlamenters rolle skal drøftes yderligere. Så vi ser meget frem til, at Nicetraktaten vedtages i Folketinget.

Til den diskussion, der er om ændringsforslagene, og ikke mindst det, at Europaudvalget nu indskrives direkte i Nicetraktaten, mener Det Konservative Folkeparti i lighed med Venstre, at der desværre på det seneste har været et par sager, som begynder at sætte spørgsmålstegn ved den mandatgivning og den arbejdsgang, vi har i Europaudvalget.

Jeg må sige, at jeg mener, det er meget uheldigt, selv om det måske er sjældent, at det sker, hvis vi har ministre, der tager Europaudvalget som gidsel i debatten her i Folketingssalen. Det er en usik, som vi simpelt hen ikke vil se.

Jeg mener, at i de konkrete sager har såvel miljøministeren som arbejdsministeren et gevaldigt troværdighedsproblem, og derfor forventer jeg naturligvis også, at udenrigsministeren her fra talerstolen bekræfter, at den mandatgivning, der bliver givet i Europaudvalget, og den måde, hvorpå mandaterne skal fortolkes, kan der overhovedet ikke stilles spørgsmål om, så den diskussion ikke får lov at fortsætte.

Den måde, som f.eks. miljøministeren har misbrugt ordføreren i en debat til at sige, at Europaudvalget har taget stilling til noget, vi aldrig er blevet spurgt om, er fuldstændig utilfredsstillende.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har vi så andenbehandlingen af regeringens ønske om at få ratificeret Nicetraktaten, og vi må fra Dansk Folkepartis side sige, at det er dybt utilfredsstillende, at Folketinget skal skynde sig at behandle den her lovgivning færdig på den her side af sommerferien.

Vi kunne forstå på hr. Claus Larsen-Jensens ordførerindlæg her tidligere, at det, der var magtpåliggende for Socialdemokratiet, var, at

Danmark kunne være det første land, som godkendte Nicetraktaten, det var sådan et særskilt ønske fra socialdemokratisk side.

Hvorfor i alverden dog det? Hvad ville være forkert ved, at Danmark måske var nummer 7, der godkendte Nicetraktaten, hvis det så betød, at Folketinget havde bedre tid til at gå tingene igennem, bedre tid til at få nogle svar fra regeringen, som jo ikke har været særlig villig til at give nogle klare svar på nogen af de knaster, der er omkring Nicetraktaten?

Vi synes altså, at den her måde, som flertallet har tilrettelagt det på, er utilfredsstillende, men det kommer ikke overraskende, for man har jo hele vejen igennem over for de andre integrationsivrige EU-lande forsøgt at holde fanen højt og sige, at Danmark bliver det første land, der godkender de her ændringer, som Nicetraktaten indeholder.

Jeg vil bare nævne et par ting i forhold til vores betækningsbidrag, som jeg synes er væsentlige at trække frem her:

Det ene er, at Nicetraktaten efter en eventuel godkendelse af et flertal her i salen burde sendes ud til en folkeafstemning, før den trådte i kraft. Det bør være sådan i Danmark, at det er befolkningens flertal, der afgør, hvor langt vi skal trækkes ind i EU-samarbejdet, og ikke et flertal her i Folketinget. Det har der også været tradition for i Danmark gennem mange år; der har været tradition for folkeafstemninger, uanset om det var nødvendigt efter grundlovens bestemmelser.

Vi husker, at det indre marked kun blev gennemført, fordi man spurgte befolkningen, da et flertal var imod her i Folketinget, og Amsterdamtraktaten er et andet eksempel på, at man har sendt mange ting til folkeafstemning, selv om der efter grundloven ikke var belæg for at gøre det. Man valgte at gøre det alligevel, for man sagde, at det var befolkningen, der skulle tage stilling.

Min påstand er, at havde Danmark stemt ja til euroen den 28. september sidste år, havde vi i dag stået i den situation, at vi skulle have en folkeafstemning om Nicetraktaten. Men fordi befolkningens flertal efter flertallets opfattelse har været vrangvilligt og ikke har ønsket at godkende det, flertallet kom med, forsøger man nu at gennemføre EU-initiativer og indføre ny EU-kompetence uden om befolkningen, og det er dybt utilfredsstillende set ud fra et demokratisk synspunkt.